

позволява Тот Тхата, въ три редици, съ гръбъ къмъ сте-
ната и съ село къмъ мене. (Поручикътъ извикава защото,
Добре! (Регентътъ гледа, както художниците гледатъ кар-
тини.) Първата редица да кохниси, като да стреля.
Така. Командант, кимна! (една преторианецъ разгъка дълга
червенъ килимъ.) Прострете го предъ вратата. (Прострѣ килима.)
Така. — На дълго. Никакъ дълго пурпуренъ пътъ къ къде от къде от
краскиятъ сватби съ принцесата на красотата. Пещиътъ.
(Два преторианеца донасятъ златисте пещи, напълнени
съ разгорти дървени въглищи.) Поставете ги до впа-
тата. Не, на край на килима. Тамъ ще пещи вземъ
съ червенъ огънь съ свещица на моя племъкъ. Би трѣ-
вало да запале източни благородни. Но така не се вижда
достатъчно. Отказватъ се. (Обръща се къмъ преторианецътъ,
Командантѣ на преторианецътъ!

Командантътъ застава мирно. — Господарю!

Регентътъ. — Войницътъ съ шаркетъ ще вървятъ
предъ мене. Следъ мене — триархия. Войницътъ съ килима
да заематъ либави три редници и да образуватъ См?
фронтъ отъ 90° съ краскиятъ хардиди. Разбрахте? Погри-
жете се въ войницътъ отъ трета редница да блдатъ висо-
ки. Триархия задъ мене, ще и стрѣлятъ по сѣния
редъ. Азъ ще бъда въ срѣдата. Войницътъ съ рефлек-
тора! (Двама души се приближаватъ съ единъ рефлектора.)
Сложете на тоя прозорецъ. (Посохва единъ прозорецъ въ
полумията.) Когато нощта ме покрие съ единственото си
крило, запалете червено. (Двамата войника съ рефлектора
се изгубватъ въ полумието. Регентътъ се нахважда надъ
Ухото на команданта на преторианецътъ.) Тукъ ли е глав-
ниятъ стрелецъ?

Командантътъ. — Да, господарю.